

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 11.03.1960, sp. zn. 19 Co 141/60, ECLI:CZ:KSPH:1960:19.CO.141.1960.1

Číslo: 51/1960

Právní věta: K otázce náhradního ubytování.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 11.03.1960

Spisová značka: 19 Co 141/60

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhradní byt, Náhradní ubytování

Předpisy: 46/1959 § Sb. 142/1950 Sb. § 556 ods. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 51/1960 sb. rozh.

K otázce náhradního ubytování.

(Rozhodnutí krajského soudu v Praze z 11. března 1960, 19 Co 141/60.)

Lidový soud civilní v Praze povolil exekuci vyklizením bytu povinného účastníka se zajištěním náhradního ubytování v důstojnické ubytovně. Povinný účastník napadl rozhodnutí soudu jednak proto, že není pro něho zajištěn náhradní byt, jednak z toho důvodu, že přidělení náhradního ubytování není v právní moci, poněvadž podal proti výměru posádkové správy včas odvolání.

Krajský soud v Praze rozhodnutí soudu první stolice potvrdil.

Odůvodnění:

Jádrem sporu je otázka, zda v souzené věci postačí zajištění náhradního ubytování, takže není nutno, aby byl zajištěn náhradní byt, kteroužto otázku si musí rozřešit soud, nežli výkon exekuce nařídí. K této otázce je třeba uvést toto: Je pravda, že případ, o němž jde, není uveden v § 60 zák. č. 67/1956 Sb., o hospodaření s byty, takže by se zdálo, že se nelze podle § 556 odst. 1 o. s. ř. ve znění zákona č. 46/1959 Sb. spokojit s náhradním ubytováním. Podle tohoto ustanovení stačí, jestliže vymáhající věřitel prokáže potvrzením výkonného orgánu MNV, že náhradní ubytování je zajištěno, jestliže by podle zákona o hospodaření s byty mohl výkonný orgán MNV poskytnout náhradní ubytování. Je

nutno si uvědomit, že právě citované ustanovení tu odkazuje na jiný zákon, který má ustanovení o náhradním ubytování pro případy nikoliv totožné, nýbrž jen podobné. Rozdílnost je dána tím, že zatím co ustanovení § 556 o. s. ř. se vztahuje na nejrozličnější případy exekučních titulů na vyklizení bytu, navazuje ustanovení § 60 zák. o hospodaření s byty úzce přímo na případy, které jsou v zákoně jednotlivě uvedeny a přesně určeny podle vyklizovacích důvodů, z nichž byl vydán příkaz k vyklizení (proto jednotlivá ustanovení § 60 cit. zákona odkazují na odpovídající ustanovení zákona). Proto nemůže situace v případě soudní exekuce vedené podle soudního exekučního titulu vždy přesně odpovídat situaci, kterou má na mysli ustanovení § 60 cit. zákona.

Jestliže se takto věc posuzovala, pak není pochyby, že i na daný případ třeba vztáhnout ustanovení § 60 č. 4 zákona o hospodaření s byty. Podle něho může být místo náhradního bytu poskytnuto náhradní ubytování rozvedenému manželu, který je na příkaz výkonného orgánu MNV povinen se z bytu vystěhovat (§ 55 odst. 1), jestliže mu při rozvodu nebyly svěřeny do výchovy jeho nezletilé děti. Důvodem přípuštění výjimky z požadavku náhradního bytu je tu zákonodárcova úvaha, že od takového manžela lze spravedlivě žádat, aby se spokojil náhradním ubytováním, jímž podle § 175 vyhlášky č. 57/1957 Ú. l. se rozumí náhradní ubytování spolunájemem bytu o jedné obytné místnosti, nebo pokoje ve svobodárně, nebo poskytnutím možnosti bydlet jako podnájemník v zařízené nebo nezařízené části bytu jiného uživatele.

V daném případě, jak plyne z rozsudku, který tvoří exekuční titul, byli účastníci pravomocně rozvedeni, při čemž uzavřeli dohodu, podle níž žalovaný se vzdal nároku na dosavadní společný byt účastníků, který bude po právní moci rozhodnutí o rozvodu užívat jako nájemce žalobkyně. Byt, jehož uživatelem byl dříve žalovaný, byl přidělen za souhlasu náčelníka posádky, žalobkyni.

Podle toho neměl výkonný orgán MNV důvodu (a ani nemohl tak učinit), aby vydával rozhodnutí podle § 55 odst. 1 zák. o hospodaření s byty, neboť věc byla upravena dohodou účastníků. To však nemění nic na tom, že je zde situace zcela obdobná jako v případě, který upravuje § 60 č. 4 zák. o hospodaření s byty, takže podle § 556 o. s. ř. ve znění zákona č. 46/1959 Sb. stačí, jestliže vymáhající věřitel prokáže potvrzením výkonného orgánu místního národního výboru, že je zajištěno náhradní ubytování. To se v daném případě stalo, neboť vymáhající věřitelka dodatečně předložila potvrzení posádkové správy o přidělení náhradního bytu povinné straně, a sice pokoje v důstojnické ubytovně; potvrzení bylo opatřeno doložkou o potvrzení bytového odboru rady ONV v Praze, odkazující na ustanovení § 556 o. s. ř. Není závadou, že toto potvrzení se nezmiňuje o právní moci. Ta totiž není u náhradního ubytování podmínkou splnění požadavku zajištění náhradního ubytování. Plyne to nejen z toho, že zákon se o pravomocném zajištění zmiňuje toliko u náhradního bytu a nikoliv u náhradního ubytování, ale i z povahy věci. Při náhradním ubytování, jak je upravuje § 175 vyhlášky č. 57/1957 Ú. l., nedochází k přidělení náhradní místnosti (ani při podnájmu, ani při opatření pokoje ve svobodárně) a proto tu nelze trvat na tom, aby nějakým pravomocným rozhodnutím bylo zajištění náhradního ubytování vyslovováno. Ostatně i menší závažnost otázky náhradního ubytování proti otázce náhradního bytu mluví pro to, že není třeba trvat na takových zárukách při zajišťování náhrady, jaké jsou předepisovány při zajištění náhradního bytu.

Odpovědnost za to, že náhradní ubytování je vyhovující (zákon nestanoví pro ně zvláštních náležitostí, jen z ustanovení § 63 cit. zákona plyne, že i náhradní ubytování musí vyhovovat základním požadavkům, zejména pokud jde o nezávadnost po stránce zdravotní), má toliko národní výbor. Soudu tedy nepřísluší zkoumat, zda náhradní ubytování je, či není vyhovující.